

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 1. Quas pœnas incurrant Clerici violantes interdictum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

CAPVT IV.

De Pœnis violantium interdictum.

DVBIVM I.

Quas pœnas incurram Clerici violantes Interdictum.

16 Si violent exercitio ordinis sacri, sunt irregulares. Respondeo & Dico Primò: Clerici violantes Interdictum per exercitium Ordinis sacri, sunt irregulares. Est communis Doctorum. Ratio est: Quia omnis violatio censuræ per exercitium Ordinis sacri inducit irregularitatem. Excusat tamen ab hac irregularitate probabilis ignorantia Interdicti; vt rectè Couarruias supra §. 2.

Secus si exercitio ordinum minorum, Dico Secundò: Per exercitium Ordinum minorum non sunt irregulares. Colligitur ex dictis supra de suspensione cap. 2. Idem docet Sotus, & passim Theologi. Ratio est: quia isti actus possunt etiam à laicis fieri cum omni solemnitate, qui tamen nullam idcirco incurunt irregularitatem. Contrarium tenet Canonista & Nauarrus, sed alterum est verius.

17 Quatuor alie pœnæ. Dico Tertio: Præter irregularitatem sunt alie quæ pœnæ Clericis violantibus Interdictum constituta. Primò, quòd possint priuari omnibus beneficijs Ecclesiasticis: Cap. Postulatis, §. 2. de Clerico excommunicato ministrante. Secundò, possunt priuari omni iurisdictione; non tamen ipsa sunt priuati: quod est contra Siluestrum; vt patet ex Cap. Tanta, de Excessibus Prælatorum. Tertio, non possunt eligi, nec postulari ad Prælaturas; cap. 1. De postulatione Prælatorum. Quarto, Priuantur sepulturâ Ecclesiasticâ: Vide Siluestrum Verbo Interdictum 6.

DVBIVM II.

Virum Clericus non seruans in Interdicto moderationem Capituli Alma, incurrat irregularitatem?

18 VT si celebret cum pulsu campanarum, aperitifque ianuis? Respondet Couarr. §. 4. num. 6. Incurrere irregularitatem, si aliquis intersit officio diuino, qui Iure prohibetur. Verum contraria sententia est probabilis, quia non est Iure expressum, sed solum à Doctoribus per quandam rationis similitudinem colligitur.

CAPVT V.

De Absolutione & Suspensione Interdicti?

19 NOrandum est: Interdictum posse dupliciter ferri. Primò, absolutè: Secundò, ad tempus. Hoc per se definit tempore illo transactis, vel actione requisita præstita. Illud solum tollitur absolutione.

DVBIVM I.

A quo tollitur Interdictum absolutè latum, & quomodo?

20 REspondeo & Dico Primò: Interdictum latum ab homine, tollitur ab eodem, vel ab

eius successore, vel superiore; non autem ab alio, si latum ab homine, Si à Iure.

Dico Secundò: Si sit latum à Iure, & non sit reseruatum, potest tolli ab Ordinario, & à Regularibus habentibus priuilegium.

Dico Tertio: In Iure non est certa forma relaxandi Interdictum; sed sufficit intentio relaxantis quibusuis verbis expressa: ita communiter DD. Debet autem hæc intentio aliquibus verbis vel signis exprimi. Quia sicuti nemo potest per solum actum internum interdicti, ita nec absolui.

Dico Quarto: Interdictum generale, quando dubium est, non potest tolli ad cautelam; nempe ab eo, qui est Papâ inferior: sed, idoneâ cautione acceptâ, debet tolli absolutè, vt patet Cap. Præsenti, de sententia excommunicationis in 6. Quod intellige de Interdicto generali loci: nam Interdictum generale personale potest in singulis personis ad cautelam tolli. Vide Couarr. §. 2. num. 5.

DVBIVM II.

Quomodo suspendatur Interdictum?

21 REspondeo & Dico Primò: Interdictum locale suspendi potest, etiam si eius causa permaneat, vt patet ex Cap. Dilectis, de Appellationibus: & est communior sententia Doctorum.

Dico Secundò: Interdictum latum in certam personam similiter suspendi potest: Couarr. §. 2. num. 4. Ratio est, quia potest tolli omnino: ergo etiam ad tempus suspendi.

Dices: Excommunicatio non potest suspendi: ergo nec Interdictum.

22 Respondeo, Negando Antecedens: Nam cum quis absoluitur ad reincidentiâ, videtur Excommunicatio ad certum tempus suspendi, reditura quoad effectus, nisi mandatis pareatur. Hoc solum est discriminis, quòd excommunicatio non possit suspendi secundum vnum effectum, quin suspendatur secundum omnes: nam ius non patitur effectus excommunicationis diuidi, manente censurâ. Suspendio autem & Interdictum habent effectus, qui non necessariò coniunguntur: vnde hæc censuræ possunt suspendi secundum vnum effectum, sic tamen, vt secundum alios ligent.

Hoc tamen Aduertendum est: si Interdictum non sit suspensum secundum omnes suos effectus, sed vim habeat vel secundum vnum effectum, appellationem interpositam fore nullam: v. g. Petrus simpliciter est interdictus, obtinet ab Episcopo, vt ad ostiduum interdictum suspendatur quoad officia diuina, non autem quoad sacramenta: si interim appellet à sententia Interdicti, appellatio erit nulla. Causa est: nam tota ratio, in qua Doctores fundant valorem appellationis factæ eo tempore, quo sententia manet suspensa, est, quia suspensa sententia equiparatur sententiæ conditionatæ, cuius conditio nondum est completa. A sententia autem conditionali licet appellare; quia nondum constringit. Atqui cum Interdictum habet aliquem effectum coniunctum, non equiparatur sententiæ conditionali, sed absolutæ quoad illum effectum. Vnde appellatio interposita in aliquo festorum, quibus licet celebrare officium diuinum, nõ valet: quia Interdictum non est tunc suspensum quo ad Sacramenta. Cætera quæ hic dici possent vide apud Couarr. in Capitul. Alma. par. 2. §. 2. num. 1. & 6. & §. 4.